

**Áldott Karácsonyt
és boldog Új esztendőt kívánunk kedves híveinknek!**

Nagybajom katolikus papjai

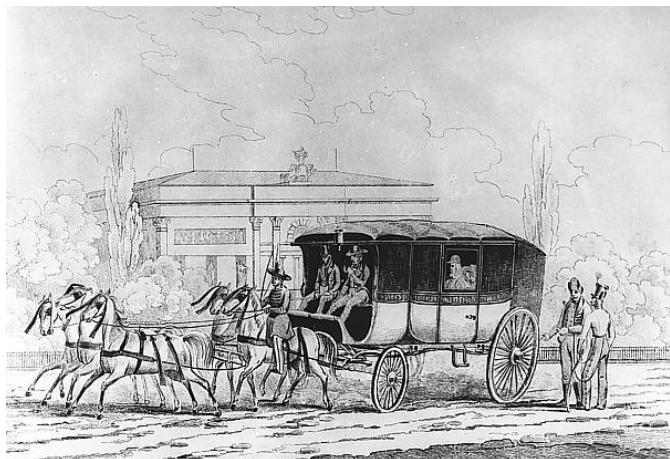
12. Tartalmas évek a plébániánk életében, SZOMBATHELYI PÁL (1750–1763)

1750. december 19-én iktatták be Nagybjom 8. plébánosát: Szombathelyi Pál atyát. 1717-től – 1750-ig Kiss István lekipásztorunk kivételével csak átmeneti, rövid ideig működő papjaink voltak. Az új plébánosunkról nem sokat tudunk. Számunkra ismeretlen a családi származása és születési helye. 1778-ban 56 évesnek említi az egyházi összeírás. Ez alapján 1722-ben született.

A teológiát már Veszprémben végezte. 1749. október 19-én szentelte pappá a veszprémi székesegyházban Padányi Bíró Márton megyéspüspök. Újmisésként a Hunyadi család kegyúri plébániájára, Somogyszilbe került káplánnak. Egy év után, 1750-ben jött hozzánk. 13 éven át látta el Nagybjomban a lekipásztori feladatokat.

Nálunk is, Somogyszilben is kiváló és buzgó papként említik a hivatalos iratok. 1763. szeptember 5-én a példásan megszervezett somogyszili plébániára helyezték át. 1782-ig ott is a hívek buzgó plébánosa volt. Betegsége miatt lemondott a parókia vezetéséről. Veszprémbe költözött az Agg-papok Otthonába. 1784. augusztus 7-én halt meg. Veszprémbe helyezték örök nyugalomra. Halála után, végrendeletileg 100 ezüst forintot hagyott a plébániánkra. Ebből, arra következtethetünk, hogy Szombathelyi Pál atya szerette Nagybjomot és a híveit.

Plébánossága alatt több nevezetes esemény történt az egyházmegyénk és a plébániánk életében. Hazánkban 1750-ben kezdődött el az utasokat rendszeresen szállító postakocsi forgalom. Településünkön vezetett át a Dombóvár–Kanizsai útvonal. Hivatalos megálló, pihenők 15–20 km-re voltak egymástól. Ez a postakocsi közlekedés nagy elismerésnek örvendett.

1757-ben egyházi összeírás volt Magyarországon. Legnagyobb sajnálatunkra erről nem sokat tudunk. Hiányoznak az összeírást tartalmazó dokumentumok is. Szombathelyi plébános úr kiváló lekipásztorunk volt, de az irodázás sohasem volt erős oldala. Ezen a téren sok hiányosságot hagyott maga után. Plébánossága alatt Nagybjomhoz tartozott: Somogysárd, Sörnye, Csokonya, Vrácsik, Kutas és a nagybjomi puszták, tanyák.

Az Anyakönyveket, hála Istennek jól vezette. Sokat keresztelt és esketett. Az elhunytak fele csecsemő volt. A halálozás okait nem tudjuk, mert ezt csak 1785 után jegyezték föl a Halálozási Anyakönyvben. Arról is van adatunk, hogy több másvalásút térített át a katolikus hitre a nagybjomi és filiális településekről.

Nagybjomnak mindvégig egyik legjelentősebb filiája volt Sárd. Szombathelyi plébános működése alatt végre találkozunk azoknak a segesdi, és főleg andocsi ferences atyák nevével, akik házikáplánként működtek Somogysárdon. A nagybjomi és a sárdi anyakönyvekben gyakran találkozunk 1750 – 1763 között az alábbi ferencesek nevével: P. Centa Kapisztrán, P. Timótheus, P. Ansenius, P. Csébi, P. Cirill, P. Balázs, P. Ferenc, P. Demeter, P. Antal és P. Mártonfai Manfréd nevével.

1755–1758 között emelték a sárdi templomot, melyet a Szentháromság tiszteletére szenteltek föl. A somogysárdi templom építészetileg, a festményeit és szobraikat vizsgálva, nagyban hasonlít az andocsi templomhoz. Ez annak tulajdonítható, hogy több éven át a mariánus rendtartomány andocsi szerzetespapjai is működtek Sárdon kihe-lyezett házikáplánként.

Mária Terézia királynőnk 1758. június 3-án keltezett rendeletében „Magyarország Apostoli Királya” címen nevezte önmagát. Az akkori pápa, XIII. Kelemen pápa 1758. augusztus 14-én íródott leiratában elfogadja a „Királynőnk” címét.

1761-ben a segesdi ferences atyák beköltöztek a ma is álló kolostorukba. A templom kriptája is elkészült. A nagy és szép barokk templomot később szentelték föl.

1762. Augusztus 16-án tragikus veszteség érte a veszprémi egyházmegyét. Elhunyt Padányi Bíró Márton, az egyházmegyénk legnagyobb főpásztora.

A sümegi püspöki palotában halt meg. 1762. szeptember 15-én helyezték örök nyugalomra a veszprémi székesegyház altemplomának kápolnájában.

Temetkezésének helye a papságunk számára búcsúhelynek számított. Sokan keresték föl és imádkoztak előtte egyházmegyénk papjaiért és híveiért.

Padányi Bíró Márton püspök 17 éves főpásztorsága alatt 48 új plébánia épült, 39-et pedig felújítottak. 88 új templomot emeltek, 109-et felújítottak és 43-at visszavett a protestánsoktól. Szokatlan jelmondata volt: „Melior est mors, quam vita amara!” – „Jobb a halál, mint a keserű élet.” Márton püspök atya működése fényt és dicsőséget jelentett az ősi egyházmegyénknél.

1745-ben visszaállította a Valkra – féle Szemináriumot, de a tehetséges kispapjai közül többen tanultak Rómában és még Párizsban is. Püspöksége alatt 129 papot szentelt. 1760-ban gyengülő egészsége miatt segédpüspököt kért a Királynőtől. Mária Terézia 1760. december 17-én egyházmegyénk egykori papját, Nagymányai Koller Ignác esztergomi kanonokot utódlási joggal nevezte ki veszprémi segédpüspöknek.

Padányi Bíró Márton püspök lelki, szellemi, kulturális és tudományos szinten európai színvonalra emelte a veszprémi egyházmegye papságát. Személyes kisugárzását fémjelzi, hogy 145 protestáns hívőt vezetett vissza a katolikus egyházba.

1762. szeptember 15-én nevezte ki a Királynő nagymányai és aranyosmaróti Koller Ignác egyházmegyénk segédpüspökét, a veszprémi egyházmegye megyéspüspökévé.

Az új főpásztor 1725-ben született Bécsben. Tirol-i és magyar nemesi családból származott. A teológiát Nagyszombatban végezte. 1747-ben teológiai doktorátust szerzett. Padányi Bíró Márton püspök szentelte pappá, 1748. október 13-án. 1749. május 30-án esztergomi kanonoknak, 1755-ben rátóti préposttá nevezték ki. 1760-ban a veszprémi egyházmegye segédpüspöke lett. Néki is furcsa és szokatlan jelmondata volt, mely karakán jellemére, józan és agilis főpapi mivoltára utal: „Aut bene, aut nihil” – „Vagy jól, vagy semmit.”

Hála Istennek papsága és püspöksége alatt igen sok jót tett. Méltó utódja lett Márton püspök atyának. (folytatjuk)

Karácsonyi gondolatok

Mácz István:

Tél

Öröm a tél. Miért ne lenne az?

Tél. Fagy. Hó. Jég. Zúzmara. Dér. És minden fehér. Ha nem fehér, mintha nem lenne tél. Ha fehér, akkor pedig igazán öröm.

Tél. Hókristályok tánca. Jégvirág az ablakon. Fehér bársony a bokrokon. Havazás. Hó hull a földre, a szívekbe béke. A tél a csendet párnára fekteti. Puhán alszik a csönd. Lépní lehet benne.

Szánkó. Korcsolya. Sí. Vagy csak egy ároknyi jég, amelyen nagyot lehet csúszni! Fut a szánkó, kacag a gyermek, röpül a sí. Játékos öröm a tél!

Hideg van és fázunk. Igaz. Ám igaz, hogy didergő testünk csak télen tudja meg, mi a meleg. Csak télen kered, takarjon be, öleljen át, ruhád alatt a bőröd.

A tél jeges és havas látvány. Jéggyöngyök, jégkagylók, jégcsigák a vizek jegében. Hóbunda az ágakon, hószoknya a bokrokon. A hó színe változik, ahogy a napfény ráesik. Piros, lila, kék. Legtöbbször vakító fehér. Gyilkos tisztaság. Kegyetlen. Senki nem lehet puhány. Erősnek, tisztának lenni jó. És öröm.

Öröm a télben.

Igaz?

Havat szór rád a tél és szíveset örömmel takarja be.

Vida Zoltán:

„Nem találták Öt, fényes palotában, hanem istálló, rongyos jászolában...”

...hanem istálló, rongyos jászolában - csengett a fülemben ez a kedves kis karácsonyi dal, úton hazafelé. Szemembe fűjt a szél és a kezem fázott a kormányon. Már majdnem az utcánk elejénél tartottam, amikor is egy árnyat láttam a járdán feküdni. „Mit tegyek?” – mozdult meg bennem a gondolat. Pár méterrel továbbtekertem és megfordultam. Leszálltam a kerékpárról, s a mozdulatlan árny felé lépdeltam. „Istenem, ki lehet ő és mi van vele?” – kérdeztem. Felelet nem jött, de ekkor odaléptem mellé és megérintettem. Felriadt. Megismertem... Ő az, akit egész évben lehet látni a faluban. Hol egy magyar zászlóval, hol egy pár szál virággal. Mindig köszön, mosolyog. Lehajoltam mellé és megkérdeztem, miben tudnék segíteni. Arra kért, kísérjem el egy darabon a járdán, majd át az úttesten. Így tettem és éreztem, hogy így kell tennem. Átérve az úttest másik oldalára, kezét fogtunk és Boldog Karácsonyi ünnepeket kívántam neki, s ő, aki talán csak most eszmélt rá, hogy Szenteste van, megszorította a kezem és azt mondta: KÖSZÖNÖM. Szeretet csillogott a szemében és mély emberség. Lelkemben ekkor születet meg a kis Jézus. Lassan tovább indultam. Vissza-visszanéztem, vajon mit fog tenni. Messziről, úgy láttam átmászni az utca elején álló elhagyatott ház kerítésén és eltűnik a sötétben. Pillanatok múlva hazaértem. Gondolkoztam, vajon nem Jézust segítettem-e át akkor a túloldalra? Most már tudom, Ő volt az, de más képben...

Uram, Istenem miért kell itt és szerte az országban ilyen módon élnie az embernek?

Mit vétett, mit kellett volna tennie életében?

Ne hagyj Uram, hogy nélküled hagyja itt e földi létet.

Add, hogy Rád találjon és megnyugodjon szíve!

Imádkozom érte.

S, imádkozom mindnyájunkért, hogy ha kell és a szükség úgy hozza:

SEGÍTSÜNK!

Gárdonyi Géza:

Roráté

Még sötét van, mikor már harangoznak a rorátéra. Hideg decemberi sötétség ez, csak alig áttetsző. Férfiak, asszonyok fekete árnyékokként mozognak benne a templom felé.

Az ablakom előtt egy-két kisebb árnyék válik el tőlük. A kis árnyékok betérnek az iskolába. Kisködmönök, nagycsizmák. Az arcát egyiknek sem látom, de már az alakjáról, mozdulatairól megismerem valamennyit. Mindenik hoz a hóna alatt egy darab fát. Ledobják azt a kályhazugba. A kályha előtt Istenes Imre térdel. Tele képpel fűjja a tüzet. Tűz pirosuló fényt áraszt az arcára.

– Ég már – mondja, becsukva a kályhaajtót.

Ég; de még nincs meleg. A kályha úgy mormol, mint a fonó macska.

A kisködmönök, nagycsizmák türelmesen állnak a kályha körül és hallgatva hallgatják a mormolást.

– Ki hoz ma gyertyát? – kérdi egy halk és vékonyka hang a sötétben.

– Gál Józsi – feleli a másik.

– De soká jön!

Nem jön soká. A pitvarban mankókoppanások. Ő az.

– Hoztál? – kérdi egyszerre három hang is a sötétben.

– Hoztam – feleli az érkezett hangja –, kinél van masina?

Masina minden gyereknél van télen–nyáron. Az egyujjnyi kis gyertyamaradék meggyújtódik és a kályha vállára tevődik.

Az iskolát gyöngye világosság árasztja el.

Az előbbi sötétség helyén látszik most a vén zöldmázás kályha, Körülötte a piros képű, kisködmönös, nagycsizmás gyerekek, akiknek árnyéka óriásokként mozog a falakon. A sarokban számolótábla, mint ha még aludna. A földgömb, mint valami görögdinnye, áll az asztalon.

A gyerekek rá – rátapogatnak a kályhára.

– Már melegszik!

Egy vizes fadarab fölsziszereg a parázson, aztán a kályha, buzgó mormolással dolgozik tovább.

Futva jön most egy tatársüvegű kisgyerek.

– Új tollam van – kiáltja még a küszöbön.

A Gönczöl gyerek az. Lecsapja a süvegét a padra és a tarisznya mélyéből egy fényes tollacskát kapar elő.

A toll csakugyan új. Valamennyi gyerek mind összedugja fölötte a fejét. A toll úgy csillog a Marci tenyerében, mintha arany volna. Csodás szép! Rézkezet ábrázol. A rézkéz hosszúkás éket tart.

– Nézd meg. jó-e? – mondja Istenesnek.

Istenes Imre műértő komolysággal veszi kezébe a tollat. Hozzáérinti a gyertya mellett a körméhez és kijelenti, hogy a toll jó.

Marcinak már akkor a markában van a tollszár is. Beilleszti a tollat és szétteríti az irkáját. A tollpróba általános érdeklődés mellett történik meg. A cigány Laci tartja hozzá a gyertyát, a szöszeke Burucz Bandi meg a madzagra kötött kalamárist. Egy malac – amit a Marci gyorsan felnyal –, aztán az írás egy takaros G betűvel megkezdődik.

De íme beharangoznak. Burucz Bandi egyszerre bedugja a tintásüveget. Rendre sorakoznak és megindulnak a templomba.

A templom tele van már subával meg kacabájjal. A padokon fekete báránybőr süvegek meg testes rózsás kertek és lelki fegyvertárak fekszenek. Az oltáron minden gyertya ég, s a viaszillat belevegyül a beáramló téli levegő ködös ízébe. Imitt-amott bele-beleköhög az ájtatos csöndbe egy-egy öregasszony vagy vékonyabb köhögéssel egy-egy iskolás gyerek.

Ím, azonban ott áll már a nagy mise könyvel a piros inges ministráns gyerek a sekrestyeajtóban. Vissza-visszapillant, hogy indul-e már a plébános úr? Egyszer csak megrántja a csengettyűt és előrelépked nagy méltóságosan a könyvvel a pap előtt.

Az orgona mély búgással ered szólásnak. Hangjától remeg a fal is. A pap violaszínű miseruhában áll az oltár előtt. leteszi a kelyhet, aztán lemegy az első lépcsőre, hogy elmondja a gyerekekkel Dávid királynak azt a zsoltárát, amelyben az, az oltárhoz visszatér.

Akkor meglágyul az orgona hangja. A sok száz esztendő adventi ének megzendül a templomban:

„Óh fényességes szép hajnal!–
Kit így köszöntött az angyal:
Üdvözlégy teljes malaszttal!”

Végigreszket idegeimen az a mennyei szent érzés, amely gyermekkoromban áthatott, mikor az első hajnali misén ezt az éneket hallottam. De micsoda nyomorult szerszám a toll, és micsoda erőtlenség az emlékezet, hogy egy éneket se lehet vele leírni. A hangokra nincs szavunk, mert az ének hangjai egy alakatlan álomvilágból valók. A szöveget, amely egy angyal földi látogatásáról szól, az ének a képzeletnek egy olyan birodalmába emeli, amelybe a szívnek szárnyazott sejtelmeivel juthat el az ember.

A második ének szintén ősrégi magyar ének. Megvan a Náray-féle énekes könyvben is, amit még a Rákóczi-kor előtt nyomtattak. De nem tudjuk ezt mink és nem törődnek ezzel a gyermekeink. Éneklük és elringatóznak magasztos szépségű képeiken:

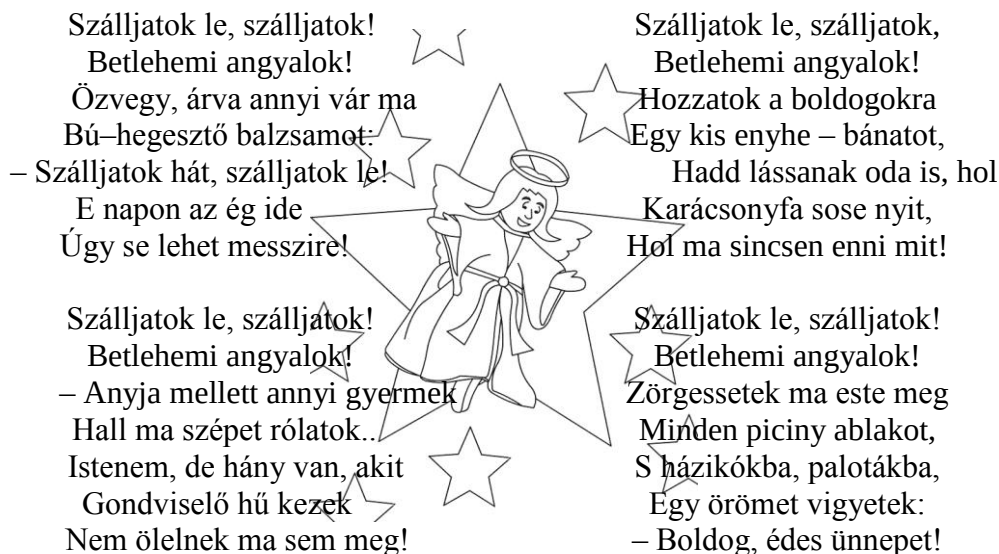
„Óh, nemes, ékes lilium
Szép és gyönyörű rózsza, Mária!
Ki szent malaszttal,
Mint gyöngy-harmattal
Neveltél óh, Mária!”

Ezt az éneket nem csinálhatta latin nyelven beszélő klastromi barát. Ezt magyar poéta csinálta, aki a názáreti isten szerette szüzet a maga képzeletében olyanná formálta, mint amilyen leányok a Tisza-Duna partján teremnek: rózsák, liliumok.

Varga Ádám kinyújtott nyakkal fújja mellettem az énekét. A gyerekek is odalenn buzgón énekelnek. A szentek a falon komoly figyelemmel hallgatnak. Bibliái áhítat van az egész templomban.

Mert hát szép is volt az, mikor az Úr elküldötte az ő követét a fényes magasságból a názáreti szegény zsidólányhoz, akinek a neve Mária vala, szép és gyönyörű rózsza, Mária.

Karácsony

Selma Lagerlöf:

A szent éjszaka

Karácsony napja volt, valamennyien a templomba mentek, csak nagyanyó és én maradtunk odahaza. Azt hiszem, az egész házban egyedül voltunk. Mi azért nem mehettünk a többiekkel, mert egyikünk nagyon fiatal volt, a másikunk meg már nagyon öreg. És mi mind a ketten olyan szomorúak voltunk, hogy nem mehettünk el a hajnali misére és nem gyönyörködhetünk a sok-sok égő gyertyában.

Amint így egyedül üldögéltünk, elkezdett nagyanya mesélni.

– Volt egyszer egy ember – mondta –, aki kiment a sötét éjszakába, hogy tüzet kölesönözzön. Házról házra járt és mindenhová bekopogott. – Jó emberek segítsenek rajtam! – mondta. – A feleségemnek gyermeke született, és tüzet akarok gyújtani, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet.

De késő éjszaka volt, és mindenki mélyen aludt. Senki sem válaszolt.

Az ember tehát csak ment, mendegélt. Végre észrevette, hogy nagy messze valami tűz világol. Abban az irányba vándorolt tovább és meglátta, hogy a tűz kint a szabadban lobog. Fehér juh nyáj pihent és aludt a tűz körül, és egy öreg pásztor üldögélt ottan és őrizte a nyáját.

Mikor az ember, aki tüzet keresett, odaért a juhokhoz, meglátta, hogy három hatalmas komondor fekszik a pásztor lábánál. Mind a három fölébredt, mikor arrafelé tartott, kinyitották széles szájukat, mintha ugatni akarnának, de egy hang sem hallatszott. Az ember látta, hogy a szőrük felborzolódott a hátukon, látta, hogy éles foguk fehérén villogott a tűzfényben és hogy nekirohannak. Érezte, hogy az egyik a tuba felé harap, a másik meg a keze felé; a harmadik pedig a torka felé. De mintha a foguk, amikkel harapni szerettek volna, nem engedelmeskedett volna és így az embert semmi baj nem érte.

Most az ember tovább akart menni, hogy megkapja, amire szüksége van. De a juhok olyan sűrűn feküdtek egymás hegyén–hátán, hogy nem tudott előre jutni. Ekkor egyszerűen fellépett az állatok hátára és úgy ment a tűz felé. És egy állat sem ébredt fel, de még csak meg sem mozdult.

Idáig jutott a nagyanya a mesélésben, anélkül, hogy megzavartam volna, most azonban igazán félbe kellett szakítanom.

– Miért nem mozdultak meg a juhok, nagyanyám? – kérdeztem.

– Azt majd meghallod nemsokára – mondta nagyanya, és tovább folytatta a történetet. – Mikor a férfi már közel ért a tűzhöz, a pásztor feltekintett. Öreg, haragos ember volt, barátságtalan és kemény mindenivel szemben. Mikor meglátta, hogy az idegen feléje közeledik, felkapta hosszú hegyes botját, mely mindig a kezében volt mikor a nyáját őrizte, és az idegen felé hajította.

A bot sívítva röpült a vándor felé, de mielőtt eltalálta volna, elkanyarodott tőle és bűgva sívított el mellette, ki a mezőre.

Mikor nagyanya idáig jutott, ismét félbeszakítottam.

– Nagyanyám, miért nem akarta a bot eltalálni azt az embert?

Nagyanya azonban nem is törődött a kérdéssel, hanem tovább folytatta az elbeszélését.

– Most odalépett az ember a pásztorhoz és így szólt hozzá: Jó ember, segíts rajtam és adj kölcsön egy kis parazsat! A feleségemnek gyermeke született és tüzet kell raknom, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet.

A pásztor a legszívesebben nemet mondott volna, de azután a kutyákra gondolt, melyek nem harapták meg az idegent, meg a juhokra, melyek nem ugrottak föl, és végül a botjára, mely nem akarta eltalálni. Bizony megfélemedett és nem merete megtagadni tőle, amit kért.

– Végy csak, amennyi kell! – mondta az idegennek.

A tűz már éppen kialvóban volt. Nem volt ott már sem darabfa, sem gally, csak nagy halom zsarátnok, az idegennek pedig nem volt sem tűzlapátja, sem serpenyője, amibe a parazsat elvihette volna.

A pásztor jól látta ezt és azért újból bízta:

– Végy csak, amennyi tetszik! – és már előre örült annak, hogy az idegen úgysem fog tudni tüzet vinni magával.

Az ember azonban lehajolt és puszta kezével néhány parazsat kapart elő a hamuból és azt a köpenyébe takargatta. És a parázs sem a kezét nem égette meg, mikor hozzányúlt, sem a köpenyét, amiben úgy vitte, mintha csak dió vagy alma lett volna.

Erre már harmadszor szakítottam félbe a mesét.

– Nagyanyó, mért nem akarta a parázs megégetni annak az embernek a kezét?

– Mindjárt meghallod – mondta nagyanya és tovább folytatta a történetet.

– A pásztor, aki gonosz és haragos ember volt, mindezt látta, akkor nagyon elcsodálkozott:

– Micsoda éjszaka lehet ez, hogy a kutyák nem harapnak, a juhok nem félnek, a botom nem talál és a tűz nem éget? Visszahívta az idegent és ezt kérdezte tőle: – Minő éjszaka ez? És hogy van az, hogy mindennek olyan kegyesek hozzád?

Erre az idegen így felelt:

– Én nem mondhatom meg néked, ha magad nem látod! – És azzal továbbsietett, hogy minél előbb tüzet rakhasson és felmelegítse feleségét és a kisdedet.

A pásztor azonban úgy gondolta, hogy nem téveszti szem elől ezt az embert, míg meg nem tudja, hogy mit is jelentsenek mindezek. Fölszedelőzködött tehát és utánament, míg el nem jutott oda, ahol az lakott.

Ekkor látta a pásztor, hogy az idegennek még csak kunyhója sincsen, hanem csak egy sziklabarlangban feküdt a felesége és a gyermeke, és ott semmi más nem volt a hideg sivár kőfalaknál.

A pásztor úgy gondolta, hogy a szegény ártatlan csecsemő halálra fázik a barlangban, és bár keményszívű ember volt, mégis ellágyult, és segíteni akart a gyermeknek. Leoldozta hát válláról a hátizsákját, és elővett belőle egy puha, fehér báránybőrt. Odaadta az idegennek, és azt mondta, hogy takarja be vele az alvó kisdedet.

De alig hogy megmutatta, hogy ő is tud jószívű lenni, a szemei egyszerre fölnyíltak, és olyant látott, amit eddig nem láthatott, és olyant hallott, amit eddig nem hallhatott.

Látta, hogy ezüst szárnyú kis angyalkák állnak sűrűn körülötte, és mindegyiknek hárfa van a kezében, és mindegyik hangosan énekelte, hogy ma született nekünk a Megváltó, aki a világot feloldja bűneiből.

Most aztán megértette, hogy mért volt ma éjszaka minden olyan vidám, és hogy miért nem akart rosszat tenni senki sem. De nem csak a pásztor körül voltak angyalok, hanem angyalokat látott, ahová csak tekintett. Ott ültek bent a barlangban, ott ültek kint, a hegyen, és ott lebegtek fent, az égben. Csapatostól jöttek és mentek, de mindannyiszor megálltak és megnézték egy pillanatra a kisdedet.

Olyan nagy öröm, vigasság, ének és zene volt a sötét éjszakában, aminőt ő eddig sohasem látott. Úgy megörült, hogy felnyíltak szemei, térdre borult és úgy adott hálát az Istennek.

Midőn idáig jutott el nagyanya, felsóhajtott és így szólt:

– És amit ez a pásztor látott, azt mi is megláthatjuk, mert az angyalok minden karácsony éjjel fent lebegnek az égben, csak észre kell vennünk őket.

Majd kezét a fejemre téve, így szólt nagyanyám:

– Emlékezz erre vissza, mert ez igaz, mint ahogy én látlak téged és te látsz engem. És nem a gyertyától, nem a lámpától függ, nem a holdvilágtól, avagy a napfénytől függ, hanem az a legfontosabb, hogy olyan szemünk legyen, amely meglátja az Úr dicsőségét.

Pilinszky János:

A fényességes angyal is

Emlékezés egy világháborús karácsonyra

Az égbolt elsötétedett.
S akár a végítélet
zord fellege tört volna ránk,
a föld is oly sötét lett.

Gyermekszívünk is oly nehéz!
A házak és a kertek,
az egész törékeny világ,
éreztek, velünk reszket.

Aztán a roppant csöndön át
puhán és észrevétlen,
a hangtalan meginduló
és puha hőésésben,

akár a fényes pelyhek is
vigyázva földet értek,
a fényességes angyal is,
ő is a földre lépett.

**Itt szeretnénk sok boldogságot kívánni és
gratulálni
Troll Sándornak és Kis-Pál Katalinnak,
akik szeptember 22-én mondták ki egy-
másnak
a boldogító igent templomunkban!**

Anyakönyvi adatok a plébánián:

Halottaink:

december 10.: özv. Gelencsér Istvánné (szül. Varga Mária) – élt 70 évet. Gyászolják anyósa: Karolina, leánya: Mária, veje István, unokái: András és Norbert, testvérei: Magdolna és Gyula és családjaik.

december 14.: Fehér Ernő – élt 80 évet. Gyászolja unokaöccse: József és annak édesanyja: Ilona.

Hogyan lettem katolikus? – egy egykori boszorkány vall megtéréséről

Libby Edwards

Névleg protestáns családban születtem, de kamasz koromban már messze elkerültem mindenféle temp-

lomot. Nem szerettem vasárnap korán kelni, és az istenkapcsolatnál sokkal fontosabbnak tűnt, hogy mindenkinél jó legyek. Ám azért érdekelt a vallás; keresztény barátnőim révén több protestáns gyülekezetben megfordultam. A Katolikus Egyházat csak olyan horrorfilmekből ismertem, mint *Az ördögűző*, mégis volt benne néhány dolog, ami izgatót. Például a rózsafüzér. Maig emlékszem, mennyire megdöbbenett, amikor egy katolikus családnál először láttam igazi rózsafüzért. Nem tudtam, hogyan kell vele imádkozni, de éreztem, hogy van benne valami különleges.

Húszéves voltam, amikor egy alkalommal a könyvesboltban a New Age –Asztrológia polcon megakadt a szemem egy boszorkányságról szóló könyvön. Erős vágy élt bennem valamiféle spiritualitás iránt, így mélyen rezonált bennem a hátsó borítón olvasható ajánlás: a boszorkányság nem mese, nem is sátánimádat – csak vegyem meg a könyvet, és belőlem is igazi boszorkány válhat.

Megvettem. Lenyűgözött. Elkezdtem kitanulni. Az első „bűvészkedős” időszakon – amikor kizárólag feketében jártam és több kiló pentagramos láncot hordtam – hamar túlestem. Komolyan kezdtem tanulmányozni a boszorkányságot, új pogány barátokkal vettem körül magam, tapasztalt mesterektől tanultam, és faltam a témával kapcsolatos könyveket. Volt egy-két dolog, amivel nem tudtam tökéletesen egyetérteni – a keresztény neveltetést nem tudtam még tökéletesen levetni, váratlanul előelőjött, – de idővel egyre könnyebben tudtam szőnyeg alá söpörni a felmerülő kételyeket, kérdéseket.

Tizenöt évig műveltem és tanítottam másoknak a boszorkányságot. Új pogány rendezvényeket szerveztem, és kiterjedt hálózatot építettem az interneten. Fejlesztettem okkult „talentumaimat”, úgy tűnt, a jósláshoz és a halott idézéshez is különös tehetségem van. Megtanultam gyógyítani és átkot mondani, bár az utóbbiban jóval több sikert értem el. Ez nem véletlen: az új pogány boszorkányság híveinek egyik legfőbb érve az, hogy fehér, azaz

jóteköny mágiát művelnek – ez azonban csak mese. Hamar kiderül, hogy „a boszorkány, aki átkozni nem tud, gyógyítani sem tud.”

A boszorkányság voltaképpen vallási köntösbe burkolt hedonizmus, melynek szabadosságához foghatót azóta sem találtam. Életem e sötét időszakában minden határt feszegetni kezdtem, s miközben el voltam szánva, hogy felrázom a szűk látókörű keresztény többséget, erkölcsi gátlásaimat könnyedén tettem félre az újonnan megtalált „szabadság” szellemében.

Isten azonban sohasem hagyott el; különös utakon közeledett felém. Sok horrort olvastam és néztem, és feltűnt, hogy ezekben a könyvekben és filmekben, ha nagy baj van, nem a protestáns lelkészhez vagy a pogány papnőhöz fordulnak, hanem a Katolikus Egyházhoz. Nem is gondoltam, mennyire megmaradt ez bennem, mígnem egyszer azt mondtam egy barátnőmnek, hogy nagy bajban katolikus papot fogok hívni, nem boszorkányt. Volt valami tekintély, valami hatalom a Katolikus Egyházban, amit öntudatlanul már akkor éreztem.

A képregényeket is szerettem. Egyik kedvenc szereplőm lett az X-Menből Nightcrawler, aki elkötelezett katolikus, szereti Istent, és ez láthatóan boldoggá teszi. Rajta kívül talán nincs is más ilyen szereplő a képregények világában. Szerepjátékban is alakítottam őt. Később magam is írtam fantázia- és horror történeteket, és eredeti szereplőim közül a végére többen katolikusok lettek – jóval többen, mint amennyit annak szántam. Színésztársaim és az olvasók közül sokan rákérdeztek, hogy mi motiválhatta e szereplőket. Kénytelen voltam hát katolikus hitvédelmi írásokban utánanézni, hogy megfelelően tudjam indokolni a szereplőim viselkedését.

Ekkor már sokat foglalkoztam az Egyházzal, de az első komoly kétségek akkor fogtak el, amikor igazán behatóan kezdtem tanulmányozni a katolikus hitvédelmet és a Katekizmust. Ekkor harmincöt éves voltam és tizenöt éve boszorkány. Az Egyház külsőségei, a harangszó, az illatok, a képzőművészet, a zene, a szertartások méltósága már korábban is lenyűgözött. Most azonban kezdtem felfedezni a hitvédelmi írásokban az igazságot. Mellette árnyékszerűvé halványultak a boszorkányság rítusai és igazságai, s én valami valóságosra éheztem.

Katekumenátusba jelentkeztem a helyi katolikus plébánián, és egy évet adtam magamnak.

Sokkal gyorsabban ment, pedig nem volt könnyű eljutnom a teljes szabadosságból egy olyan vallásig, amely komoly követelményeket támaszt. De megpillantottam valamit az Igazságból, és a lelkem mind többre vágyott.

Nagybőjtben egy nagyon mély, személyes élményben volt részem. Katolikus hitem egészen addig pusztán olvasmányaim ésszerűségére épült. A nagyhéten azonban a szívemmel is katolikus lettem. Valóságosan, sorsfordító módon megtapasztaltam Istent a Szentlélekben, és abban a pillanatban örökre elhagytam a pogányságot. Azóta is voltak hasonló élményeim, de azt a pillanatot őrzöm a szívemben. Akkor szerettem bele Istenbe, és soha többé nem akarok elszakadni tőle.

2010 húsvét vigíliáján kereszteltek meg. E sorok írásakor egy éve vagyok katolikus. Nem volt mindig könnyű, hiszen tizenöt évnyi pogánysággal szakítani olyan, mint egy szenvedélybetegségből kigyógyulni – de Isten mindig megadta a kegyelmet a küzdelemhez. A szabados pogány boszorkánysághoz képest hihetetlenül nehéz elkötelezett katolikusnak lenni, az életem mégis egyszerűbb, szebb és nyugodtabb, mint pogányságom idején bármikor. A boszorkányság hihetetlen szabadságot ígér, de ez bizony csak ügyes hazugság. Az igazi szabadság Istennél van. (Forrás: www.catholic-convert.com)

Lelkiség

Küszöbön áll a nap, az az egyetlen egy nap az évben, mely hivatalosan is a szereteté. Háromszázhatvanöt nap közül háromszázhatvannégy a gondjaidé, a céljaidé, munkádé, és a szereteté csupán egyetlen egy, s annak is az estéje egyedül. Pedig hidd el, Ismeretlen Olvasó, fordítva kellene legyen. Háromszázhatvannégy nap a szereteté, s egyetlen csak a többi dolgoké, s még annak is elég az estéje.” (Wass Albert)

–Jézus születése óta Tőle magától tudjuk, hogy kicsoda az Isten. Pál apostol is Jézustól tudja, amikor leírja – és azt hiszem, a karácsonyt ennél klasszikusabban egy mondatban még nem foglalták össze: „...üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete megjelent” (Tit.3.4)

–Betlehemben egy kicsi Gyermeke született meg, adatott nekünk, aki felnőtt, akit meg lehetett korbácsolni, meg lehetett alázni, töviskoronát lehetett a fejére tenni, és meg lehetett ölni mindazokért, akikkel mindez megeshet és meg is esik naponként ebben a szörnyű világban.

–Új, valóban és lényegében új esztendőt szeretnétek? Kérdezi tőlünk Jézus. – Nos: lehetséges! De csak Bennem. Az én Igémben, az én szeretetemben, az abban való szolgálatban, és az én testemben, az élő közösségben.

– Mi lesz velem az új évben? Már tudom, hogy az dönti el: Ki lesz velem az új esztendőben? Tudom, hogy Jézus velem akar lenni. Gondon, bajon, örömkön, megpróbáltatásokon, talán kínokon és félelmek által. (Gyökösy Endre)

Bódás János:

Minden a javunkra van

Új esztendő... Nem tudja senki sem, hogy mi vár reá, merre, hova lép. Az ismeretlenség kódéba rejtve mi van: örvény, orom, vagy szakadék?

Nincs kövezett út, egyenes pálya, biztos cél felé vezető sínek. Hogy a holnap titkát is kitalálja, nem adatott meg senkinek.

Úgy megyünk a jövő felé, akárha sötétbe lépnénk... De örvény, verem felett, jó tudni–, védőn alánk tárja hűséges karjait a kegyelem.

Öröm, bánat, élet, halál, akármi jöhet, a szívem mégse nyugtalan, tudom: „Kik Istent szeretik, azoknak minden javukra van!”

Az igazi ünnep

Ha az első hópelyhek leesnek és a napok megrövidülnek, karácsony mindenütt szóba kerül. „*Karácsony*”, – micsoda csengése van ennek a szónak! Tele van örömmel, friss, mint a tiszta fenyőillat és melegít, ahogyan csak a szeretet tud melegíteni. És mégis, mintha az igazi öröm a valóságos karácsony örömfénye kialudt volna az emberek szemében.

Azelőtt sohasem ismertem „*halott*” szemeket. A háború utáni időkben lettem figyelmes rájuk. Szemek, melyekben az örömnél minden fénye kihuny, minden reménység, minden várakozás, minden akarat, minden bizonyosság kialudt. A szegénység nyomorultjainak a szeme ilyen. Testi szegényeké, lelki szegényeké, és még mélyebben: Krisztusban szegényeké.

Ha karácsonyról beszélünk, mintha kongó ürből hangzana a panasz: „*Ebben az évben nem lesz karácsonyunk. Nincs pénzünk fára, ajándéokra. Leszoktunk róla.*” – „*Csak azért élünk együtt, mert nincs lakás. Rég elváltunk volna. Így nem lehet karácsonyt ünnepelni.*” Vagy: „*Ennyire elárvultan nincs karácsonyi öröm. Jobb nem is gondolni Karácsonyra.*”

Tehát azért nincs karácsony, mert hiányzik a fa és az ajándékok, Vagy hiányoznak a kedvünkre való emberek? Látjátok én nem tudtam, hogy a karácsony csak egy fénylő fából és ajándékokból, meg kedvünkre való emberekből áll. Attól tartok, hogy ezelőtt is csak karácsonyi hangulatok voltak, de nem valóságos karácsonyi örömök, és most, a hangulati elemek eltűnése után nem tudok mit kezdeni karácsonnyal. Olyasféle ez, mintha azt mondanátok: A menyegző, az egy fehér menyegzői ruha. Sajnos most úgy megdrágult, hogy nincs elég pénzünk megvásárolni. Tehát lemondunk egymásról.

Eszembe jutott egy történet, amit az újságban olvastam. Mindegy, hol történt, már nem tudom, hogy hol, csak arra emlékszem, hogy vidéken.

Keresztelő volt. Nagy pompával. A gyereket megkeresztelték és hazavitték. Otthon tisztába tették az oldalszobában a nagy tollas ágyra fektették. Azután kezdődött a szív szerint való „*keresztelő*”, amelyen már nem foghíjasan vettek részt. Megterítették az asztalt és úgy ettek, mintha már félig éhen haltak volna. A borral sem takarékoskodtak, hiszen az örökös született meg, háznak és kertnek, minden vagyonnak és a családi névnek örököse. A jókedv magasra hágott. Egyik beszédet a másik után tartották. Dicsőítették a nagy szerencsét, mely a szülőknek ebben a fiúban és örökösben született. Az ünneplés és öröm tetőfokán aztán a keresztanya látni kívánta a gyermeket.

Keresgéltek és keresgéltek. A nagy tolongásban elfeledték, hová fektették. Végre a tollas ágyon megtalálták a rárakott kabátok alatt – holtan. Megfulladt! Félelmetes igaz történet ez. És ezer és sok ezer „*keresztény*” családnak ez a karácsonyi története!

Karácsonyt ünnepelnek, a Krisztus – ünnepet, Krisztus születésének az ünnepét. Az öröm a legmagasabbra hág, és mégis, a Krisztus gyermek ezekben a házakban már régen halott – „*megfulladt*” – más dolgok alatt. Még talán nem jutottak el ennek a valóságnak a felismerésére. Csak akkor derül ki, mikor valakinek nem futja a pénze fára meg ajándékra, nincsenek kedvelt emberei akikkel együtt tud örülni, vagy betegség és halál zörget be az ajtón. És akkor egyszerre úgy tűnik neki, mintha karácsony már nem is létezne.

Hát a Gyermek a jászolban? Kegyelmet földi körülményektől tette függővé? Karácsony nem más, mint maga a Krisztusgyermek, de ezt minden ínség ellenére, sőt éppen a legnagyobb ínségben nem ismerjük fel, pedig Ő mindenek felett azoké, akik megfáradtak és megterheltek, akik szegények, elhagyottak és elveszettek!

Ő azért lett szegény Betlehemben, hogy mi meggazdagodjunk őbenne. És azért lett még szegényebb, azért lett „*bűnné*” az átokhalál csödjében, hogy „*minden*” a miénk legyen az istenfiúságban. Azért gyötörődött mindhalálig, hogy öröme és békessége a miénk legyen mindörökké.

IMÁDKOZZUNK...

Pió atya karizmatikus egyéniség. (Egy példa: II. János Pál pápa élettörténetében van leírva, hogy kis-pap korában Pió atyánál gyónt, aki megmondta neki; Isten nagyon szereti és Szent Péter utódja lesz.)
Magyarországról szóló prófécijában arról ír, hogy kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!

Imádkozzunk hazánkért, a magyar népért, magyarság megújulásáért!

HAZÁNK őrangyalához szóló imádság:

Ó hazánk Szent Őrangyala, Tiéd a kiváltság, hogy megvédd reménységünk szeretett földjét.
Hozzád fordulunk, Szent Angyalunk, Isten igazságosságának, szépségének és igazságának hatalmas köve-
te!

Vezess elhatározásainkban, örködj céljaink fölött!

Tisztítsd meg kívánságainkat! Hozd el népünk számára Isten irgalmának világosságát!

Hozd el népünknek Isten irgalmas jóságát!

Hozd el népünknek Isten irgalmas szeretetét!

Ments meg minket, Isten igazságosságának szent anyyala, múltunk tévedéseitől!

Tedd nemessé népünket Isten akaratának igazságával!

Tedd erőssé népünket Isten akaratának bölcsességével!

Áraszd népünkre Isten akaratának áldását!

Áraszd ki Isten Lelkének jóságát földjeinkre és folyóinkra!

Áraszd szét Isten Szentségének jótéteményeit a szelek által fáinkra, virágainkra és mezőinkre!

Áldd meg állatainkat, halalinkat és madarainkat!

Vedd hatalmas szárnyadra népünket, és vígy minket mindörökké Isten irgalmas Szívébe! Ámen.

Sík Sándor:

TE DEUM

Téged Isten dicsérlek
És hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen

Hogy a sírókkal sírni jó esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép,
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden ami szép,
és ami rút nem tett boldogtalanná
hála legyen.

Hogy sohasem féltem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek.
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem
hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam.
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s aztán nem kell a városba mennem,
a lámpásomba olajért,
hála legyen.

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen!
hála legyen, Uram!
hála legyen

A BŰN GYÖKERÉT KELL MEGTÁMADNI

XVI. Benedek pápa által meghirdetett Hit évében első lépésként önmagunkat kell megváltoztatni, hogy hibáinkat megismerve jobbakká váljunk.

Havonta megjelenő elmélkedéseket olvashatunk, amelyek segítségével a hét főbűn közül hárommal – kevélység, irigység, harag – vehetjük fel a harcot.

A világ változik körülöttünk, amely egyre inkább becsapja a hitében meggyengült embert, megpróbálva a bűnről elhitetni, hogy érdem, s a rabságról, hogy szabadság.

Hogy lelkünket alaposan megtisztítsuk és magunkat biztosítsuk a bűnbe való visszaeséstől, a bűn gyökerét kell megtámadni, amely nem egyéb, mint a bennünk lakozó hármaz gonosz kívánság: 1. *büszkeség*, 2. *a test kívánságai*, 3. *a szemek kívánságai*.

Ez a három kívánság a gyökere a hét főbűnnek is. A hét főbűn nem is bűn, hanem bűnre való hajlandóság. Mégis bűnnek nevezik, mert bűnre visz. Főbűnöknek pedig azért nevezik őket, mert egy sereg más bűnnek a forrása.

A hét főbűn a következőképpen viszonyul a három kívánsághoz:

1. a büszkeségből származik: kevélység, az irigység, a harag;
2. a test kívánságából származik: a torkosság, a bujaság és a restség;
3. szemek kívánságából származik: a fösvenység (vagyis a vagyon rendetlen vágya.)

A kevélység

A kevélység eltévelyedése a jogos önbecsülésünknek. Kétségtelenül, szabad, sőt kötelességünk megbecsülni mindazt a jót, amit Isten belénk helyezett; csak ismerjük el, hogy ezen javaknak Isten a létesítőjük és végső céljuk. Óhajthatjuk, hogy mások is észrevegyék a bennünk lévő jót, azt becsüljék meg, és dicsérjék érte az Istent. Nekünk is kötelességünk felebarátunk jó tulajdonságait elismerni. Ez a kölcsönös megbecsülés megkönnyíti az emberek közötti érintkezést.

De ebben az egyébként helyes dologban is lehet eltévelyedés. Az ember néha elfelejti, hogy Isten minden javak adója, és magamagának tulajdonítja jó tulajdonságait. Ez rendetlenség, mert hallgatólagos tagadása annak, hogy Isten a mi első létesítőnk. Hasonlóképpen az is előfordulhat, hogy az ember kizárólag a maga javát tartja szeme előtt cselekedeteiben, pl. a mag dicsőségét keresi, ahelyett, hogy Istenért cselekednénk. Ez is rendetlenség, mert hallgatólagos tagadása annak, hogy Isten a mi végső célunk. Ez a két rendetlenség van a kevélység főbűnében.

Így lehet tehát meghatározni ezt a főbűnt: rendetlen önszeretet, amely kifejezetten vagy hallgatólagosan úgy szereti magát, mintha ő lenne a maga első létesítője és végső célja.

(A következő számban A KEVÉLYEK NAGYÍTJÁK A JÓ TULAJDONSÁGAIKAT c. fejezettel folytatjuk)

Horváthné Annuska:

Karácsony

Jön a szép Karácsony, Jézus születése,
Nagy várakozással tekintünk elébe.
Újra megszületik a kisded Megváltó,
Gyarló embereknek üdvösséget adó.

Üdvözlégy kis Jézus, életünk értelme,
Jézus – Isten s ember – föl nem fogja elme.
Árassz melegséget a fagyos szívekbe,
Hitet, szeretetet önts a bús lelkekbe!

Betlehemi kisded előtted hódolunk,
Imádunk tégedet, dicsérünk és áldunk.

Erősítsed bennünk a jóakaratot,
Add nekünk békédet, s adj szent vidámságot!

Angyalok szózata szívünket érintse,
Szívünk, szánk, életünk az Istent dicsérje.
Dicsőség Istennek a magas mennyekben,
Földön minden ember éljen békességben.

Békés szép karácsony zöld fenyő illata,
Kis Jézus melege lelkünk balzsamozza!
(2012. dec.)

Pusztai Sándor:

Bennünk fénylő csillag

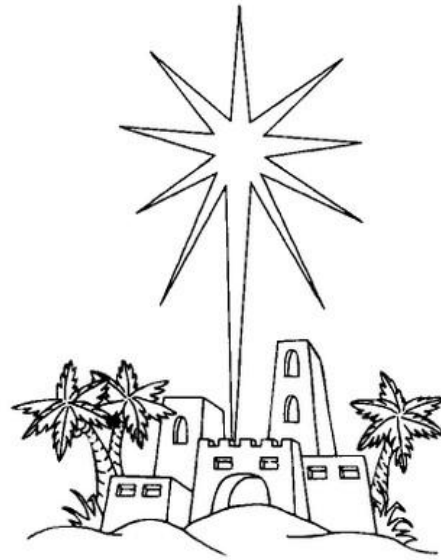
sírássra görbült a szánk
mikor a legszebben akartuk énekelni

gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni

induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni

a jóságot még ma
el kéne kezdeni

oh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni.

Szép József

Karácsony pillanata

A szereteted áradjon felénk Jézusunk.
Nyisd meg a szívünk ajtaját a békére
Belőled áradó jóság szálljon az emberekre.
Áraszd el a te hűséged és felfoghatatlan
Isteni szereteted ember és ember között.
Kisded Jézus adj nekünk átölelő gyermeki
Szeretetedből végtelen sokat, hogy lássuk
Mi fontos, hogy általad eljussunk az
Örökkévaló boldogságra.

Nyisd fel lelkünk szempilláit az igaz és Őszinte szavakra, tettekre, öröme, Békére, Végtelen szeretetedre. Adj Támogatást az örökéletre, ha arra méltók Vagyunk, ha nem Akkor erősítsd lelkünk Vágyát irántad való Szeretetedben. Te Vagy a kis Jézusunk kit Anyyira szeretünk, Mint anya gyermekét Várjuk a találkozást Szüntelen, érezzük, kegyelmedet–mit Záporozol felénk.

Tedd elérhetővé a bennünk levő
Nem használt isteni csira felnövekvő
Meglátását, és cselekedjük azt, mire
Megteremtettél végtelen
Szeretetedből a szeretetet

Liskai András:

Moha bácsi meséi

Ugribugri labdái.

Egy nyári délelőtt, amikor olyan kilenc–tíz esztendő voltam, csöngettyűszó közeledett Törpeháza főutcáján, és felhangzott egy ismerős hang: „Labdát vegyenek! Labdát vegyenek!” Elmosolyodtam, kertünk kapujához siettem, és kitártam a kocsit behajtót. A mi házunk volt az utolsó a főutcán, és a labdaárus, Gömbölyű bácsi miután végigkínálta portékáját a falun, minden esztendőben be szokott térni hozzánk egy kis pihenésre, beszélgetésre. Hamarosan be is kanyarodott a kapun a szekérke, két kövér, csöngettyűs pónilovacska húzta. Olyan gömbölyűek voltak, mintha maguk is labdák lettek volna, és gömbölyűek voltak a labdával tömött zsákok is a szekéren. Azt ugye mondanom sem kell, hogy Gömbölyű bácsi gömbölyű volt. Volt neki persze más neve is, hiszen ő nem volt törpe, bár beillett volna annak is, mert alig valamivel volt magasabb nálunk. S minthogy túlságosan is pocakos volt, nem is bakról hajtotta a pónikat, hanem kényelmes, párnázott karosszékeket szereltetett szekérkéjére.

Beállt tehát a szekérke a házunk mellé, Gömbölyű bácsi lekászálódott karosszékéből, és kezet fogtunk. Ebben a pillanatban beszaladt az utcáról az öcsikém, Ugribugri, megállt mellettünk és rám nézett. Tudtam miért néz és elmosolyodtam. Akkoriban kaptam kézhez életem első keresetét, – gyógynövényt gyűjtöttem már akkor is, – és megígértem az öcskösnek, hogy veszek neki valamit. Éppen ama napokban veszett el a labdája, legurult a hegyoldalra a bozótba, magától értetődött hát, hogy labdavásárlással váltom be ígéretet. Gömbölyű bácsi leoldotta az egyik zsákról a zsineget: „Milyent szeretnél? Válassz!” Ezzel mindig nehéz feladat elé állította vásárlóit, mert mindegyik labdáján más–más kép volt.

Az öcskös azonban tudta, milyent akar: „Földgömböset kérek!” Volt ugyanis olyan labdája is Gömbölyű bácsinak, amelyre nem játszadozó gyermektársaság, tájkép, virág vagy gomba volt festve, hanem a Földgolyó térképe. Gömbölyű bácsi azonban megvakarta gömbölyű kobakját: „Nem tudom, van-e még földgömbös. De ha van, a másik zsákban van. Annak is a fenekén.” Ugribugri sietve megnyugtatta: „Akkor jó lesz más is.” Láttam azonban az arcán, hogy elszomorodik, és megszólaltam: „Nem lesz jó. Tessék szíves lenni előkeresni a földgömböset, hiszen a következő faluban úgy is elő kellene keresni, azt sokan kérik.”

Mialatt leemelt egy másik zsákot, az öcskösnek magyaráztam: „Annyi önzést igazán megengedhetünk magunknak, hogy ha örömben van részünk, igyekezzünk azt az örömet még nagyobbá tenni.” Ugribugri figyelmesen hallgatta a szavam, látszott rajta, hogy tetszik neki amit mondok, és szinte rikkantotta a választ: „Igazad van Moha! Én amúgy is nagyon szeretek minél jobban örülni! Egészen bizonyos, hogy Gömbölyű bácsinak már Magyar kúton úgy is elő kellene keresnie.” Miután pedig megkapta és meg is köszönte nekem a földgömbös labdát, valóban felrokkantott: „Tyuhaj!” Ugyanakkor fel is dobta a magasba, elkapta, és kiszaladt vele az utcára, ott meg balra, az országút felé, Ott volt ugyanis a legkeményebb a föld, ott ugrott legjobban a labda, bár ott fenyegette leginkább a labdákat a legurulás és bozótba veszés veszélye is.

Gömbölyű bácsi miután bekötötte a zsákot, fel akartam vezetni verandánkra. De amikor megtudta, hogy szüleink, akikkel beszélgetni szokott, nincsenek odahaza, visszakászálódott szekérkéjére, és már nyúlt is a gyeplő után. Ebben a pillanatban azonban megjelent a tárt kocsit behajtóban Ugribugri, lassan odalépett hozzánk, lesütött szemmel megállt előttem, és hallgatott. A labda nem volt nála.

Néhány másodpercig magam is szótlanul bámultam rá, aztán elnevettem magam: „Értem, öcskös. Már le is gurult és elnyelte a bozót.” Még örültem is neki egy kicsit, hogy mutathatom, milyen bőkezű vagyok. „Legyen szíves, Gömbölyű bácsi, adjon neki egy másikat.” Gömbölyű bácsi nagy nehezen hátrafordult a karosszékből, és kioldotta egy zsák száján a zsineget: „No nesze egy gombás.” Ugribugri hálásan suttopta: „Köszönöm, Moha” – és már rohant is ki boldogan. Gömbölyű bácsi most már meg is rántotta a gyeplőt, a pónik meg fürgén kikanyarodtak a szekérkével az útra. Indultam a kapu felé magam is, hogy becsukjam.

De csak nyúltam feléje, megállt a kezem a levegőben. Ugribugri ugyanis ekkor már ott élt a kapu mellett, ismét labda nélkül, és könyörgő tekintettel nézett fel a szemembe. Szégyenkezés is, sürgetés is volt a tekintetében, és ennek a sürgetésnek engedve, szaladni kezdtem az országúton, hogy még elérje a kiáltásom a szekérkét: „Gömbölyű bácsi! Álljon meg! Labda kell!” Udvarias labdaárus volt Gömbölyű bácsi, már fordult is fürgén a szekérke, és ügetve röpítették vissza hozzánk a pónik a sok gömbölyűséget.

Füstölő kéményű vasút volt az öcskös harmadik labdáján, és megint a hegyoldal felé száguldott volna vele, ha nem figyelmeztetem: „A tisztáson labdázz, hívjad Fújóskát is, és ott labdázatok.” Fújóskáék felé szaladt hát, engem meg rögtön bosszantott, hogy a tisztást tanácsoltam. Ott ugyan nem gurulhat le, de olyan sűrű körülötte a bokor erdő, hogy ha szem elől téveszti az ember az ágról visszapattanó labdát, soha többé nem találja meg. Nem is haragudhattam hát rá, amikor néhány perc múlva ismét labda nélkül, és most már kétségbeesett arcocskával, odarohant hozzám, és megállt előttem. Nemcsak, hogy nem haragudtam, hanem annyira sajnáltam az ügyetlenségéért, hogy ha nem járt volna akkor már messze a szekérke, szívesen vásároltam volna neki egy negyedik labdát is.

Észre is vette az öcskös, hogy az országútra pillantok, és szégyenkezve motyogta: „Ha olyan jó vagy, hogy venni akarsz még egyet, lehet venni. Szóltam Gömbölyű bácsinak, hogy nézzen vissza a házunkra minden kanyarban, ha kellene még labda, jelt adok.” Még álmétkodni sem volt időm ezen az előrelátáson, mert Ugribugri már is berohant a házba, és néhány másodperc múlva kilobogtatott a padlás ablakon egy lepedőt.

Amikor pedig elszaladt Ugribugri a negyedik labdával is, ezen hintázó mókust ábrázolt a kép, akkor Gömbölyű bácsi így szólt hozzám: „Tudod mit, Moha? Vedd meg az egész zsákkal. Akkor jobban is jársz, mert olcsóbban adom, ha egész zsákkal vásárolsz, és nekem sem kell folytonosan visszakerekezniem.” Nevettem: „Többször már nem is kell, Gömbölyű bácsi. Az már lehetetlen hogy ezt is elveszítse.”

De még a szomszédos kapuig sem ért a szekérke, amikor már kiabált messziről az öcskös: „Gömbölyű bácsi! Álljon meg!” De amikor odaért hozzám, zavartan mentegetőzött: „Ne haragudjál, hogy kiáltottam neki. Gondoltam úgy is visszahívnod. De ha nem akarsz ne végy több labdát.” Bosszantott, hogy engedélyt ad nekem a nem vásárlásra, és nevettem: „De igenis, veszek! Mert meg kell tanulnod vigyázni rá.” És hogy elmúlják a szégyenkezése, hozzátettem: „Biztos vagyok benne, hogy ezt már nem veszíted el.” Gömbölyű bácsi azonban, miután Ugribugri elszaladt a labdával, nekilátott, hogy kifogja a pónikat. Elcsodálkoztam: „Miért tetszik kifogni őket?” „Hogy legeljenek. Mert letanyázom nálatok. Hiszen úgy látom, itt töltöm én el az egész nyarat.” Nevettem ismét: „Szívesen vendégeljük Gömbölyű bácsit is, a pónikat is, de ezt a labdát már nem veszíti el az öcskös. És ha még is elvesztené, most már akkor se veszek neki másikat.”

Pedig vettem. De most már nem sajnálatból, hanem azért, hogy meglessem, hogyan játszik vele, mi az oka, hogy mindegyik legurul a hegyoldalon, vagy bozótba, bokrok közé vész. Amikor elugrabugrált az öcskös a hatodik labdával is, óvatosan utána somfordáltam. Ámulva láttam, hogy nem is játszik a labdával, úgy viszi a kezében, mint aki arra vigyáz, hogy tiszta maradjon. Beszaladt egy közbe, megállt, gondolkodott, nézelődött, aztán odasompolygott a kertajtóhoz, és úgy lopódzott a kertben a házig, hogy ne vegyék észre az ottaniak. Letette a labdát a küszöbre, megkopogtatta az ajtót, és már rohant is ki az utcára. A kertajtón át aztán visszaleskelődött. És mosolyogva nézte, hogy kijön a kis törpe, az öt esztendő Pitypalatty lakott ott, megpillantja a labdát, felkapja és örül neki.

Mire visszaért az öcskös a kertünk elé, én már odahaza voltam. Kinn öltem Gömbölyű bácsival az utcai padocskánkon, a pónik meg a közelben legelésztek. Ugribugri megint megállt előttem, és szóttanul, kérő tekintettel nézett a szemembe. Én azonban haragot színelve ráförmedtem: „No te szép dolgokat csinálész! Elhitetted velem hogy legurulnak, elvesznek a labdáid, pedig ebből egy szó sem igaz!” Ijedten rebegte: „Én nem mondtam egyikről sem hogy legurult.” „De hagyta hogy azt higgyem! Pedig elajándékoztad! Amit én az első keresetemből vettem neked! Szép dolog ez?!” Sírásra görbült a szája sarka: „Te vagy az oka, Moha, hogy elajándékoztam. Te mondtad, hogy annyi önzést megengedhetünk magunknak, hogy igyekezzünk minél jobban örülni. Ez nekem nagyon tetszett... és amikor elszaladtam az első labdával és nagyon örültem neki, akkor gondolkozni kezdtem rajta, hogy hogyan örülhetnék még jobban. Akkor éppen Nyuszilábúék kertje előtt voltam, és eszembe jutott, hogy neki nem vettek új labdát, és megpróbáltam, hogy vajon még jobban örülök –e, ha látom ahogyan kijön, és örül a labdának. És csakugyan úgy történt, ahogy gondoltam, sokkal jobban örültem, mint addig..., és akkor vettél nekem egy másik labdát, és én megint követtem a tanácsodat. Semmi jogod sincs haragudni rám, mert te tanácsoltad, hogy legyek ilyen önző, és igyekezzem minél jobban örülni.” Ezzel elhallgatott és sírdogált. Megfogtam a kezét, és odahúztam a padra, Gömbölyű bácsi meg magam közé. És megkérdeztem tőle: „Hány kis törpének kellene még új labda?” Nem tudta, haragszom –e vagy sem, félig aggódva, félig reménykedve számolgatott az ujjacskáin, aztán határozottan kijelentette: „Még tizenötnek.” Ekkor aztán én számoltam utána, mennyi is van még az első keresetemből, és odafordultam Gömbölyű bácsihoz: „Mennyiért tetszik adni a labdát ha tizenhatot veszek?”

Az amerikai a tél közepén felhívja orosz barátját.

-Helló, Szergej! Mondd, tényleg mínusz 40 fok van nálatok?

-Á, dehogyis! Jó ha mínusz 10 fok van.

-Ne viccelj! Most mutatja a tévé a lefagyott utakat, a hatalmas hófúvást.

-Ja hogy kint. Kint van annyi.

A plébános tartja a misét és közben észreveszi, hogy sehogy sem akar szólni a mikrofonja. Gondolja megjavítja ott helyben és neki is áll szerelni.

A mikrofon közben megjavul, de a plébános nem veszi észre.

Miután úgy gondolja, nem sikerült a bütykölés, beleszól:

-Valami komoly baj van ezzel a mikrofonnal!

Mire a hívek:

-És a te lelkeddel!

Recept

Mézeskalács ház

Hozzávalók

20 dkg vaj

10 dkg cukor

45 dkg méz

1 kg liszt

1 ek szódabikarbóna

2 tojás

1/2 cs mézeskalács fűszerkeverék

1 tk fahéj

1 kk só

Ragasztáshoz-díszítéshez:

1 tojásfehérje

20 dkg porcukor

Elkészítés:

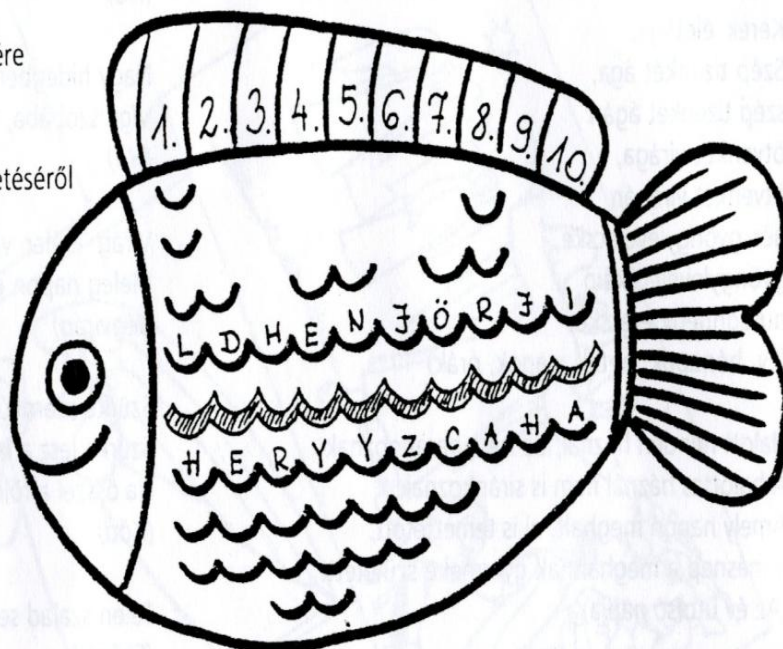
1. A lisztet a sóval, szódabikarbónával, fahéjjal, fűszerkeverékkel összekeverjük.
2. A lágy vajat a cukorral, mézzel, tojással robotgéppel összevegyítjük, majd a lisztes keverékhez adjuk. (Ha szükséges, vízzel lágyítjuk.)
3. A kissé ragacsos tésztánkat egy éjszakán át hideg helyen pihentetjük.
4. Másnap lisztezett deszkán a tésztát kb. 4mm-esre nyújtjuk, és kivágjuk a formáinkat az előre elkészített sablonunk alapján.
5. Előmelegített sütőben 150 fokon pár perc alatt megsütjük.
6. A kihűlt elemeket a ragacsunkkal összeragasztjuk: ehhez a tojásfehérjét a porcukorral jó sokáig kemény habbá verjük.
7. Először az alapot illesztjük össze, várjuk meg, míg megköt, ha szükséges, támasszuk ki, vagy kössük meg, vagy ha elég türelmesek vagyunk, fogjuk, míg meg nem szárad.
8. Eztán jöhet a tető és a díszítés ki -ki fantáziájára bízva.

Halacska

Töltsd ki a függőleges „pikkelyeket”! A megfejtést a középső sorban talárod!

1. Jézus szülővárosa
2. 4 hetes várakozás a Megváltó születésére
3. Karácsonyi dísz
4. A középkor óta a karácsony „kelléke”
5. Ő vitte a hírt a pásztoroknak Jézus születéséről
6. Krisztus más néven
7. 3 napkeleti...
8. Jézus édesanyja
9. Gyapjas állat az istállóban
10. Fohász

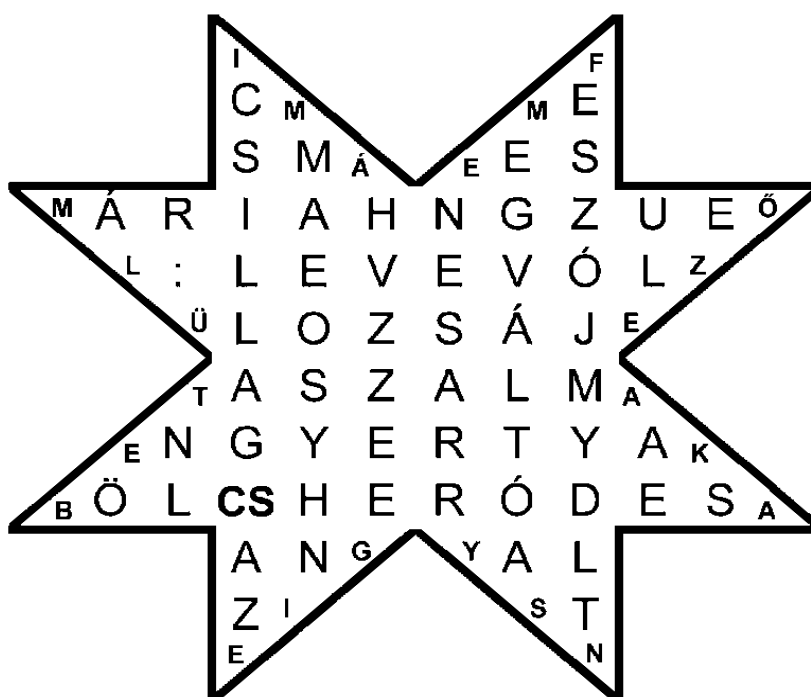
(Készítette: Polczer Csabáné – Mende)

CSILLAG BETÜHÁLÓ

A csillag karácsony egyik jelképe. A benne található betűhalmazból keresd ki az a 12 (legalább 4 betűs) szót, amelyek karácsonyhoz kapcsolódnak. A megmaradt betűkből az ünnep egyik fontos üzenetét olvashatod.

ANGYAL
BETLEHEM
BÖLC
CSILLAG
GYERTYA
HERÓDES
JÁSZOL
JÓZSEF
MÁRIA,
MEGVÁLTÓ
MEZŐ
SZALMA

SZERETETTEL HÍVJUK HÍVEINKET KARÁCSONYI PROGRAMJAINKRA:

dec.22., szombat – Adventi lelkigyakorlat a du 3 órai szentmisében, amelyben Borza Miklós, *somogyiszeri plébános* tartja a szentbeszédet.
Fél 3-tól gyóntat a templomban, ameddig igény van rá, de legfeljebb fél 5-ig.

dec. 24., Szenteste – 15⁰⁰ Betlehemes játék a templomban

21³⁰ Betlehemes játék Pálmajorban

22⁰⁰ Éjféli szentmise Pálmajorban

23¹⁵ Zenés verses áhítat

23³⁰ Betlehemes játék Nagybajomban

24⁰⁰ Éjféli szentmise Nagybajomban

dec. 25., Karácsony – 9⁰⁰ Ünnepi szentmise Nagybajomban

14⁰⁰ Ünnepi szentmise Pálmajorban

dec. 26. Szent István diakónus ünnepe – 9⁰⁰ Szentmise Nagybajomban

dec. 30. Szent Család vasárnapja

Kérjük azon házaspárok jelentkezését, akik ebben az évben ünnepelték házasságuk 10., 20., 25., 30., 35., 40., 45., 50. évfordulóját!

Közös misében adnánk hálát az eltelt esztendőért és kérnénk Isten áldását a következő szép évekhez!

dec. 31. Szilveszter – du. 5. Hálaadás, év végi beszámoló

jan.1. Újév, Mária Istenanyasága – 9⁰⁰ Ünnepi szentmise Nagybajomban

14⁰⁰ Ünnepi szentmise Pálmajorban

Az utolsó oldal képeihez:

A Nagybajomi Kolping Szakiskola kőműves szakoktatója, Benedek János vezetésével és a kőműves diákok közreműködésével készült el Plébániánk kapu bejárójától a garázsig az udvar térkövezése. Köszönet mindenkinek azért, hogy megszépült a plébánia.

Azokat, akik a munkában leginkább kivették részüket, egy közös ebédre hívta meg a plébános a szakoktatóval együtt: Dudli Dávid, Kakas Zsolt és Orsós Tibor a 13. osztályból, Miklovics Martin, Orsós Tibor, Tóth Tamás, Orsós Mihály és Varga Milán a 12. osztályból, Balog Károly, Balogh Sándor, Horváth Imre, Orsós Attila és Orsós Gábor a 9. osztályból).

Credo:

Kiadja: a Nagybajomi Plébánia, 7561 Nagybajom, Templom u. 3. tel.: (82) 357-134, (30)433-2162.

E.mail címünk: bajom.plebania@freemail.hu, Honlapunk: www.plebania-nagybajom.hu

Alapító kiadó Horváth Lóránt plébános

Jelenlegi felelős kiadó: Rajkai István plébános, Szerkesztő: Vida Zoltán

Munkatársak: Lukács Istvánné, Lempach Gabriella

Bankszámla számunk: 67100097-10000403, Nagybajom és Vidéke Takarékszövetkezet

Nyomdai munkálatok: Kapos Color Print, 7400 Kaposvár Csokonai u. 8.

Újságunk havonta jelenik meg, következő, februári számunk 2013. január 27-től kapható.

A Credo-t önkéntes adományokból tartjuk fenn!

